

Par Vienprātības grāmatu

Mīļā draudze!

Mēs šodien sāksim iepazīties ar Vienprātības grāmatu, kur ir atrodamas luteriskās baznīcas pamatnostādnes. Turpmāk katra mēneša otrajā svētdienā es jums stādīšu priekšā kādu no Vienprātības rakstiem. Vispirms es gribu pateikt to, ka mūsu ticība nav nekas gatavs, tā attīstās, jo arī situācijas, kurās mēs atrodamies, mainās, un tāpēc vienmēr atkal ir jāmeklē jaunas atbildes, neaizmirstot to ceļu, ko jau esam gājuši, gan personīgi, gan kā kristieši kopumā.

Jau pašā Bībelē cilvēki arvien atkal pārdomāja savas attiecības ar Dievu un mēģināja tās izteikt īsi un kodolīgi.

Vecā Derībā 5. Mozus grāmatā 26. nodaļā varam atrast šādu ticības apliecinājumu, ko teica Pļaujas svētkos:

*5 Un tev jāatbild un jāsaka Tā Kunga, sava Dieva, priekšā:
mans ciltstēvs bija aramiešu klejotājs, un viņš nogāja uz Ēģipti un mita tur kā svešinieks ar nedaudz ļaudīm, kas tur pieauga par varenu, stipru un lielu tautu. 6 Bet ēģiptieši darīja mums ļaunu, tie mūs apspieda un mums uzlika smagus darbus, 7 un tad mēs sākam brēkt uz To Kungu, savu tēvu Dievu, un Tas Kungs paklausīja mūsu balsij un ieraudzīja mūsu bēdas, mūsu grūtumu un mūsu nomāktību;
8 un Tas Kungs mūs izveda no Ēģiptes ar stipru roku un ar izstieptu elkoni, ar lielām izbailēm, ar zīmēm un brīnumiem;
9 un Viņš mūs ir vedis uz šo vietu un mums ir devis šo zemi - zemi, kur piens un medus tek.*

Tātad cilvēks izsaka savas tautas pieredzi ar Dievu, skatoties uz vēsturiskiem notikumiem līdz viņa tagadnei.

Līdzīgi arī 1. Kor. 15. nodaļā apustulis Pāvils apliecina, ka viņš sludina evaņģēliju, ko pats ir saņēmis un kur arī viņam ir sava vieta:

*1 Brāļi, es jums atgādinu evaņģēliju, ko jums jau esmu pasludinājis, ko jūs esat dabūjuši un kurā jūs arī stāvat,
2 kas jums arī dod pestīšanu, ja jūs to paturat tādā veidā, kā es jums to pasludināju; citādi jūs būtu velti kļuvuši ticīgi.
3 Jo es jums vispirms esmu mācījis, ko es pats saņēmu, ka Kristus ir miris par mūsu grēkiem pēc rakstiem
4 un ka Viņš aprakts un trešajā dienā augšāmcēlies pēc rakstiem,
5 un ka Viņš ir parādījies Kēfam, pēc tam tiem divpadsmit.
6 Pēc tam Viņš ir parādījies vairāk kā pieci simti brāļiem vienā reizē, no kuriem daudzi ir vēl dzīvi, bet citi jau miruši.
7 Pēc tam Viņš ir parādījies Jēkabam, tad visiem apustuļiem.
8 Kā pašam pēdējam Viņš parādījās arī man kā kādam nelaikā dzimušam.*

Pāvils Romiešu vēstules 10.nodaļā raksta:

9 Jo, ja tu ar savu muti apliecināsi Jēzu par Kungu un savā sirdī ticēsi, ka Dievs Viņu uzmodinājis no miroņiem, tu tiks izglābts.

10 Jo ar sirds ticību panākama taisnība un ar mutes liecību pestīšana.

Tātad lai varētu sniegt liecību ir nepieciešamas divas lietas:

pirmā ir virzīta uz iekšu, ka es pārdomāju savā sirdī, kas man ir svarīgi, kāda ir mana pieredze, otrā, ka es to apliecinu citiem cilvēkiem un pasaku, kas es esmu, kam es uzticos. Tātad atceramies: sirds un mute!

Tas ir svarīgi, ka mums šajā jautājumā ir skaidrība. Bez pārlicības es nevaru citiem sludināt, nav iespējama misija. Bez tās arī nav iespējams norobežoties no citiem, kurus mēs uzskatām par maldīgiem, kā arī vienoties ar citiem, ka mēs pielūdzam vienu un to pašu Dievu.

Lai nebūtu tikai tāda teorētiska runāšana, es jūs gribētu aicināt, izmēģināt to praktiski. Lūdzu paņemiet papīru, rakstāmo un pierakstiet, kāda ir jūsu pieredze ar Dievu, kas jums ir būtisks un ko jūs gribētu citiem pateikt par savu ticību. Pēc tam pagriezieties pret savu *kaimiņu* un pasakiet, aplieciniet savas domas. Mēģiniet izteikt to ar saviem vārdiem, personīgi.

Sākam ar pārdomām. ...

Un tagad padalīsimies. Ja Jums pietrūka laiks, lai uzrakstītu savas domas, jūs varat mājās turpināt.

Izejot no savas pieredzes, mēs varam atklāt, ka esam daļa no lielākas straumes, kas mūs nes. Bez tā, ka mūsu vecāki vai vecvecāki vai citi cilvēki nebūtu runājuši par savu ticību, arī mēs nebūtu šeit. Tātad te notiek mijiedarbība starp pagātņi un šodien. Tas nenozīmē, ka mums jāpieņem automātiski viss, kas bijis agrāk, bet - ka iesaistāties sarunā, ar saviem jautājumiem un pārdomām, mēģinām izprast to, kas bijis un kā tas var palīdzēt mums šodien. Runājot par Vienprātības grāmatu, es vēlētos padomāt par sekojošiem jautājumiem:

- Ko mums mūsu baznīcas pamatdokumenti var mācīt par konfliktu risināšanu? Vienprātības grāmatā ir ļoti dažādi mēģinājumi nonākt pie miera ar Romas katoļu baznīcu un savā starpā starp luterāņiem.

- skatoties uz baznīcu, kas ir tās lietas, kas mums šodien ir jāievēro, lai mēs tiešām kalpotu Dievam par godu un sludinātu labo vēsti mūsdienās?

- kas mūs vieno, kas mūs šķir? Kā ir ar vienotību mūsu starpā, attiecībās ar ārzemju latviešu Baznīcu, ar Latvijas evaņģēliski luterisko Baznīcu, ar citām konfesijām un reliģijām?

Nākamā reizē es runāšu par Augsburgas ticības apliecību.

Ja kāds vēlas sagatavoties, varat izlasīt 7., 8., 14., 15., 28. artikus.

Par Vienprātības grāmatu

- latīņu valodā "Liber Concordia"
- ir izdota 1580. gadā
- ir uzrakstīta vācu un latīņu valodā
- ir evaņģēliski luteriskās baznīcas mācības pamats.
- mūsu draudzes nolikumā ir rakstīts (pēc 1928.gada LEL7., 8., 14., 15., 28. artikuli. B satversmes):

Kā Kristus un viņa evaņģēlija organizētā draudze, Draudze uzskata Vecās un Jaunās Derības kanoniskās grāmatas par savu vienīgo mācības un dzīves pamatu un pieņem kā Svēto Rakstu paskaidrojumus Kristīgās ticības vēstures gaitā izcēlušās tā sauktās: Apustuļu, Niķejas un Atanāzija ticības apliecības, nepārgrozīto Augsбургas konfesiju, Mārtiņa Lutera Mazo Katehismu un citus Vienprātības grāmatā "Liber Concordiae" sakopotos rakstus.

Vienprātības grāmatas saturs:

Trīs ekumēniskās ticības apliecības:

- *Apustuliskā ticības apliecība*, ko mēs lietojam parastā dievkalpojumā
- *Nīkajas ticības apliecība*, ko lietojam svētkos
- *Atanāsija ticības apliecība*, kur tiek skaidrota Trīsvienīgā Dieva savstarpējās attiecības un Jēzus dievišķā un cilvēciskā daba.

Reformācijas laika ticības apliecības

1. Augsбургas ticības apliecības
autors: Filips Melanhtons
2. Augsбургas ticības apliecības aizstāvība (apoloģija)
autors: Filips Melanhtons
3. Šmalkaldes artikuli
autors: Mārtiņš Luters
4. Par pāvesta varu un primātu (Traktāts)
autors: Filips Melanhtons
5. Mazais katehisms
autors: Mārtiņš Luters
6. Lielais katehisms
autors: Mārtiņš Luters

Otrās paaudzes luterisko teologu ticības apliecība

7. Vienprātības (Konkordijas) formula

Nākamā reizē par Augsбургas ticības apliecību:

kas vēlas, var izlasīt 7., 8., 14., 15., 28. artikulu.